בס"ד

"הדף היומי לתולדותנו"

יום **א'**, **י"ג** ב**תמוז** תשס"ג (**13** ב**יולי**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

=שתי דרכים ניתן לכתוב את השם **היסטוריה**. הדרך האחת המקובלת והידועה היא 'היס**ט**וריה'. הרב קוק היה כותב 'היס**ת**וריה' (עם 'ת'), כפי שנהגו רבים בתקופתו. כאשר ערכו את כתבי הרב מחדש, היו שהציעו לבנו, הרב צבי-יהודה, לתקן לכתיב המקובל, 'היסטוריה'. אך הרב צבי-יהודה לא הסכים, מפני שהרב זצ"ל היה דורש את המילה במובן של "**הֶסתֵר-י'ה**" – היסתוריה שבה מוסתרת ההשגחה האלוקית, יד ה' ופעולתו. הרב קוק העניק משמעות לכתיב המסויים הזה של המילה הלא-עברית. מילים 'לא-עבריות' רבות קבלו משמעות עברית. למשל, **טבריה** – טבורה של ארץ-ישראל [ר' מסכת מגילה ו.], למרות שנקראה על שמו של הקיסר **טיבריוס**. אם ניתנה משמעות עברית מיוחדת למילה לועזית, סימן הוא שלא בכדי השתרשה מילה זו בשפות שונות וגם אצלנו, כנראה יש בה תוכן מיוחד...= ["בינה לעתים"]

בדפים האחרונים ציינו אירועים של סוגים שונים – כליאה [שרנסקי] והוצאה להורג [רוזנברג] וכנגדם - שחרור [נס אנטבה]. אפשר לנתח כל אירוע לגופו, ולהסיק ממנו מסקנות. למיטב יכולתנו להבין את ההתרחשויות, ייתכן שניתוחים אלה הם נכונים. אך אם לא נסתכל גם לפי הפרספקטיבה היהודית – שמלמדת אותנו לראות דברים במסגרת כוללנית, ולנסות להבינם בראיה של הטווח הארוך – אזי את ההשגחה העליונה לא נראה, והכל כאילו "יד המקרה". זו היתה הטעות של **בלעם הרשע**, נביא הגויים. ולא כן הדבר...

שוב פונה מבטנו למעצמה הצפונית מאיתנו:
הימים, **י"ב – י"ג ב<u>תמוז</u>** הם ימי שמחה לאנשי חב"ד, בו [ב-י"ב בתמוז תרפ"ז (1927)] **שוחרר** האדמו"ר הקודם, **ר' יוסף יצחק שניאורסון ממאסרו** ע"י השלטון הקומוניסטי בברה"מ – מאלה שדגלו בהשקפת "יד המקרה".
"זה נראה מאבק אבוד מראש. מצד אחד עומד שלטון עריץ ואכזרי, שמסוגל לתלוש אדם מביתו וממשפחתו ולהוציאו להורג בלי אומר ודברים. מהצד השני עומדים יהודים שומרי תורה ומצוות, בלי נשק, בלי תמיכה ציבורית, בלי שום כלים להילחם בשלטון הרשע.
נקודת-משען אחת היתה ליהודים האלה – רבי יוסף-יצחק שניאורסון. הוא היחיד שהעז להתקומם נגד מזימות המשטר העריץ. בהכוונתו קמה רשת מחתרתית של חסידים נחושים ובעלי מסירות-נפש, שהתפזרו על-פני כל המדינה ושימרו את גחלת היהדות. הם פתחו בתי-כנסיות, תלמודי-תורה, מקוואות-טהרה. הם דאגו לשחיטה כשרה, לברית-מילה ולאספקת תשמישי-קדושה וספרות יהודית.
הזהירו את הרבי כי הוא משחק באש. אובייקטיבית, לא היה המשטר אמור לחשוב פעמיים לפני שידו הכבדה תונף על הרבי. אך הרבי לא נרתע, וכך גם הדריך את חסידיו – למסור את הנפש בפועל, בלי לפחד. בעיניים הגיוניות, לא היה למאבק זה סיכוי. המחלקה היהודית של הקומוניסטים (ה'יבסקציה') הצביעה על הרבי כעל מרכז העצבים של הפעילות המחתרתית. רבי יוסף-יצחק אכן נאסר ונדמה היה שאין כח בעולם שיוכל למנוע משלטון הרשע לבצע את זממו ולקפד

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותנו"

יום **א'**, **י"ג** ב**תמוז** תשס"ג (**13** ב**יולי**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

חלילה את פתיל חייו של הרבי. וכאן התחולל הנס, שעד היום קשה להעריך את עוצמתו – בסופו של דבר שוחרר הרבי וימי שחרורו, **<u>י"ב – י"ג ב**תמוז</u>, נהפכו לחג-גאולה." [שיחת השבוע]

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל